

Riitta Ojamaa

DAVIDIN MORSIAN

Riitta Ojamaa
DAAVIDIN MORSIAN

© 2016 Riitta Ojamaa

Kansi ja kannen kuva: © Polly Balitro

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Nordenstedt, Saksa

Kiitokset:

Katja, Polly ja Erja

sekä Irving Stone kirjasta Michelangelo

ISBN 9789523393400

9 789523 393400

1

Kesäkuu hehkuttaa Helsinkiä. Kadut, puistot ja kahviloiden terassit tihkuvat lämpöä, josta kaupunki on pidättäytynyt koko talven. Asukkaat tarttuvat kesän kutsuun ja sen tarjoamaan elämänmaljaan. Jalkakäytäviä lakaisseet katseet nousevat kohti vastaantulijoita. Ihmiset antautuvat kaupungille, kesälle ja toisilleen kuin olisivat juuri saaneet luvan heittää kankeat haarniskansa talviteloille.

Minä puikkelehdin Bulevardin pyöräväylää väistellen turisteja, jotka kotikaupunkini on huumannut. Lauttasaaresta pääsee pyörällä Viiskulmaan vartissa, mutta saan kaupungista kokonaisemman otteen, kun käytän aikaa vauhdin sijaan. Sinebrychoffin taidemuseon edustalla saksalainen pariskunta tutkii karttaa ja tavaa Aleksanterin teatteria vahvalla aksentilla. Mustaa villakoiraa ulkoiluttava herrasmies ryhtyy oppaaksi. Elämä on juuri nyt, ja se on sitä täysin ja kokonaan.

Helsingissä on kuitenkin yksi paikka, jossa pääsee piiloon kaikilta vuodenajoilta ja joka ikiseltä epäilyttävän tuttavalliselta katseelta. Se on Punavuoren Kuppila, jonne aika pysähtyi joskus 1980-luvun loppupuolella. Siellä minä kannan pöytiin pippuripihvejä ja pitkiä oluita kahdessa vuorossa. Työni on melko yksinkertaista. On oltava sopivasti paikalla ja samanaikaisesti huomaamaton. Olen osa pienilukuista henkilökuntaa, joka taiteilee toimeen toistensa ja asiakkaiden kanssa. Tänäpäin jaan vuoroni Markun kanssa. Hän voisi olla isoveljeni, ellei olisi minua vuoden nuorempi.

- Uskotko uudestisyntymään?

Kuivaan laseja pesukoneen jäljiltä. Niiden paksuihin reunoihin jää tiskiaineesta haileita läikkiä. Lasit on luotu kestämaan tuhansia huulia, ja sen ne hienostelematta tekevätkin. Tarkastan jokaisen valoa vasten ennen kuin pujotan ne jalastaan baaritiskin yläpuolelle telineisiin.

- Se on sama kuin sielunvaellus, jatkan keskustelua yksin.

Markku on uponnut iltapäivälehden urheiluliitteeseen. Baaritiski on kasvanut kiinni hänen kyynärpäihinsä. Kuppilan ilmassa leijuu hiljainen pöly. Paksu lasi kilahtaa kumeasti.

- Tiedätkö sen entisen säveltäjän, joka istuu aina viitospöydässä ja tilaa kaksi pullo-olutta ja tyhjän tuopin?

Markku on baarimestari, ja monet ihmiset luottavat heidän elämänkokemukseensa. Kokeilen uutistani Markkuun.

- Sen mielestä minä olen vanha sielu. Se sanoi niin eilen.

Markku näyttää yhtä pysähtyneeltä kuin oven yläpuolelle ripustettu kello. Kuivaan viimeistä lasia pitkään. Kuluneen lasin naarmuihin ei kiillotus tahdo tehota.

- Montakohan inkarnaatiota ihmisellä voi olla? mietin ääneen, vaikka alan jo omastakin mielestäni kuulostaa jankuttajalta.

Divarinpitäjä astuu sisään. Markku herää, taittaa lehden kiinni ja kuittaa nyökkäyksellä vakiotilauksen, jota ei ole enää vuosiin tarvinnut sanoa ääneen. Iltapäivän ensimmäinen tuoppi valuu hanasta kuohuen. Markku iskee silmää.

- Yksi kerrallaan, Sirpa. Koskee myös niitä inkarnaatioita.

Baarimestari on oikeassa. Haalistuneiden ikkunateippausten raoista pilkistää kesäinen elämä, mutta minä tyydyn osaani ja alan kattaa ruoka-puolen pöytiä myöhempiä asiakkaita varten.

Iltavuoroon on tulossa ääripäiden kärkikaksikko: Anneli ja Maria. Marialla on tapana ilmestyä paikalle kuin joukko vastapuhallettuja saippuakuplia, näyttävästi ja suurella riemulla. Hän on melkein aina myöhässä, mutta kukaan ei koskaan huomauta hänelle siitä. Mariassa kaikki

on pientä ja siroa paitsi silmät. Tummiens ripsien vastustamattomalla räpäytyksellä on kuitattu monia tuurattuja minuutteja ainakin Markulle. Edes Annelin laivanupotuskatseet eivät koske Mariaa. Se on ominaisuus, jota ihailen Mariassa ehkä kaikkein eniten. Hän on niin täynnä hyvää tahtoa, ettei pahansuopaisuus kerta kaikkiaan tavoita häntä.

- Terassilla on ruoka-annokset blokkamatta. Tulee taas valitus taloyhtiöltä lintujen ruokkimisesta.

Ovi painuu kiinni Annelin kieroryhtisen sisääntulon jäljiltä ja salpaa kaiken kirkkauden ulkopuolelle.

- Vievät oikeuteen, menee luvat! Anneli tiuskii vielä painuessaan pukuhuoneeseen.

Osui ja upposi. Olen varma, että syy on minun, vaikkei Anneli koskaan katsokaan ketään silmiin.

- Päivää sullekin, ilopilleri, toteaa Markku rauhalliseen tyyliinsä, mutta Annelin musta varjo on jo mennyt.

- Lähde sä vaan, vanha sielu, Markku sanoo, eikä hänen äänessään ole pienintäkään ivaa.

- Mutta Maria ei ole vielä tullut, vastaan vilkaisten rannekelloani.

- Niin, no mulla ei just nyt ole kiire. Taidan pitää vahtia, kunnes neiti saapuu. Täytyyhän prinsessoja suojella lohikäärmeiltä.

Markku ottaa hirviöilmeensä ja hetkeksi Annelin sapenmakuinen sisääntulo unohtuu.

2

Lauttasaaren sillan keskikohta on raja. Siinä pisteessä kaupunki muuttuu toiseksi, yleisestä yksityiseksi. Pidän Lauttasaaresta, vaikka sillalla se tivaa minulta vieläkin passia. Olen sille muukalainen. Käännyin Meripuistotielle ja liikenneympyrästä Tallbergin Puistotielle. Ohitseni sujahdelleet tekniset pyöräilyselät jäävät tehokkaimmille väylille. Hidastan vauhtia, pidättelen määränpäätä. Isokaaren yksiö jäi erossa minulle. En osannut lähteä pois. Kaikenlainen vaihtaminen kuuluu rohkeille ihmisille, niille, jotka tietävät, ketä ovat. Osaan mukautua toisten siirtoihin, mutta vältän omia. On kai parempi tuntea olonsa ulkopuoliseksi yhdessä paikassa kuin jokaisessa.

– Sirpa, moi, me ollaan täällä!

Tuula ja Kaitsu viittovat terassilta, joka on reittini varrella.

– Me suunnitellaan Kaitsun kanssa rapujuhlia. Elokuun viidestoista Inkoossa.

Juhannukseenkin on vielä aikaa, mutta Tuula suunnittelee jo rapujuhlia. Elokuussa on varmaan vuorossa joulu.

– Pyydät nyt heti vapaan viikonlopun, kun näin hyvissä ajoin tiedät.

Tuula paimentaa minua kuin lasta, mutta ei se haittaa. Ilman häntä elämäni pyörisi useimmiten hidastetulla nopeudella.

– Tottakai. Ai viidestoistako sä sanoit?

– Niin just. Tuu nyt tänne, ettei tarvii aidan yli huudella!

– Toisen kerran. Pitää vielä ehtiä kirjastoon palauttamaan lainat.

Mitä juhlamista ravuissa on? Miksei kukaan sano niin kuin asiat ovat? Ravuista koituu harmia alusta alkaen. En saa kutsua, suren ulkopuolisuutta. Saan kutsun, pelkään, että se on annettu säälistä. Juodaan liikaa, ei muisteta mitä puhuttiin. Juodaan liian vähän ja muistetaan liian hyvin, mitä muut puhuivat. Kiva ja kamala menevät liian helposti sekaisin keskenään.

Kun olin lapsi, meidän perheemme vietti lomia ja viikonloppuja kesämökillä. Ravustusaikaan pääsin isän kanssa kokemaan merrat iltaisin. Taistelin joskus unta vastaan, että jaksaisin valvoa siihen maagiseen hetkeen, jolloin työnsimme soutuveneen rantahiekalta syvemmälle ja suuntasimme kohti viittä kertaa täydellisen hiljaisuuden vallitessa, aina samassa järjestyksessä.

Yhtenä iltana olin ollut naapurissa pelaamassa Afrikan tähteä, jonka olin saanut keväällä 9-vuotislahjaksi. Osasin pitää varani, etten myöhästynisi tärkeästä työstäni. Isä oli sanonut, että Sirpa tuo rapuonnea. Palattuani kiirehdin etsimään isää. Isä nukkui suu auki sivukuistin korituolissa. Tökkäsin varovasti, isä, herää. Mitään ei tapahtunut. Isän hengitys haisi samalle kuin saunakammarin alakaappi, jonne lapset ei saaneet kurkkia. Ei se herää, äiti sanoi äänellä, jolla olisi voinut leikata kahtia ilmassa pörisevän kärpäsen. Se nukkuu syvää synnin unta. Juoksin rantaan. Polunvarren nokkoset ruoskivat nilkkojani. Potkaisin venettä niin lujaa, että varpaasta alkoi vuotaa verta. Paska ja perkele! Huusin tyynelle järvelle.

3

Lauttasaaren kirjasto on pienoismalli kotikaupunginosastani. Se viestittää, ettei täällä voi selvitä ilman perinteiden tuomaa kokemusta. Pienet ja kevyet vierailut kuitenkin sallitaan. Ulko-oven tuntumasta löytyvät palautuskirjojen kärry ja sisustuslehdet. Ne riittävät minulle hyvin. Perimmäiset hyllyt vaativat määrätietoisuutta ja itsevarmuutta.

Tuula ei koskaan lue sisustuslehtiä, luovien ihmisten ei hänen mielestään tarvitse. Tuula on boheemi. Hän on aloe vera -yrittäjä ja osaa aromaterapiaakin. Minusta taas on hauskaa kurkistella lehtien kautta onnellisiin koteihin. Kuvittelen, kuinka nuo kaikki kekseliäät perheet istuvat iltaisin huutokaupasta hankitun ruokapöydän äärellä. He arvostavat ennakkoluulottomia ratkaisuja, ja heidän tuolinsa ovat eriparisia. Rohkeimmissa kuvitelmissani ystäväystyn värikkäillä esineillä leikittelevän sinkkunaisen kanssa, ja hän kutsuu minut kerrostaloyksiöönsä, jonka persoonalliset tilaratkaisut hän on toteuttanut yhdessä isänsä kanssa. Pujotan viimeisen lehden paikalleen. Piipahdus lainatussa elämässä on päättynyt.

Pienellä uutuuskirjoja esittelevällä pöydällä loistaa oranssikantinen kirja. ”Reinkarnaatio, menneitä elämiäni etsimässä”, se huutaa minulle ja minä tartun vastustelematta koukkuun.

Vanhoja sieluja vaivaa usein maan päällä jonkinasteinen masentuneisuus, yksinäisyys ja itsensä aliarviointi. Vanhat sielut ovat maan päällä pääasiassa maksamassa pois karman velkojaan. He välttävät negatiivisia toiminta- ja aja-

”Öisin valvoimme vuorotellen Daavidin vieressä suojellen sitä pojannulikoilta, jotka yrittivät kiusallaan kivittää veistosta. Kun mestari nukkui, minä silitin Daavidin marmori-ihoa. Hän oli kauneinta mitä tiesin.”

Daavidin morsian kertoo Sirpasta, joka työssään tarjoilijana näyttelee näkymätöntä. Kun kanta-asiakas näkee Sirpassa vanhan sielun, kiinnostuu Sirpakin itsestään. Kesä tarjoaa itsetutkiskeluun uusia, kiehtovia tuttavuuksia, houkutuksia ja pettymyksiä. Ratkaiseeko yllättävä matka Firenzeen menneen elämän arvoituksen?

Daavidin morsiamen tapahtumat sijoittuvat Helsinkiin, Firenzeen ja Inkooseen. Se on kertomus ulkopuolisuudesta ja nähdyksi tulemisen kaipuusta. Daavidin morsian käsittelee lempeästi pinnallisuutta, jolla henkistä maailmaa toisinaan lähestytään. Arkipäiväiseen elämään etsitään ratkaisuja uudelleensyntymän, numerologian ja feng shuin avulla.

9 789523 393400